

Arrest

nr. 80 842 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaart de Indische nationaliteit te bezitten en een sikh van de Lubana kaste te zijn afkomstig van het dorp Awas Vikas in het district Pilipit, deelstaat Uttar Pradesh. U zou in maart 2008 tijdens het festival in het dorp kennis gemaakt hebben met, en vervolgens verliefd geworden zijn op, K.B.(...), een sikh meisje behorende tot de Jatt kaste (OV X). Op 28 maart 2008 zou u door haar

broer geslagen zijn nadat hij vernomen had dat jullie elkaar de vorige dag hadden ontmoet op een publieke plaats. Hij zou tegen jullie relatie zijn omdat u tot een lagere kaste behoort en omdat u arm bent. In april 2008 zou u nogmaals door haar broer en zijn vrienden geslagen zijn en vervolgens meegenomen zijn naar het politiebureau van Pilipit waar u één nacht in de cel verbleef. De volgende dag zou uw vader geld betaald hebben voor uw vrijlating. De politie zou u gewaarschuwd hebben dat haar familie machtig is en u haar beter met rust kan laten. Sindsdien zou u B.(...) niet meer persoonlijk gezien hebben maar jullie bleven contact houden via B.(...)'s vriendin R.(...). Via deze weg zou u vernomen hebben dat B.(...) huwelijksaanzoeken geweigerd had en in november zou ze u hebben laten weten dat ze enkel met u wilde trouwen. Op 20 november 2008 zou u uiteindelijk B.(...) in het treinstation ontmoet hebben om samen naar Delhi te vluchten. Jullie zouden in de sikh tempel Bangla Sahib in Delhi zijn ingetrokken. Op 28 november 2008 zou de priester jullie religieus gehuwd hebben. U zou als taak gehad hebben om in de tempel de pelgrims te bedienen. De priester, T.S.(...), zou voorgesteld hebben om te bemiddelen om zo tot een verzoening te komen met uw schoonfamilie maar u zou dit afgeraden hebben aangezien zij uitwaren op erewraak. Op 1 november 2009 zou uw vrouw bevallen zijn van jullie dochter K.M.(...). Eind december 2009 zou de priester jullie ingelicht hebben dat de politie van Pilipit was langsgesproken op zoek naar een meisje en jongen die uit Pilipit verdwenen waren. Het meisje zou geld en juwelen gestolen hebben. De priester zou ontkend hebben dat hij aan personen die aan deze beschrijving voldeden onderdak bood. Gezien het gevaar dat de priester liep om zijn werk te verliezen zo aan het licht zou komen dat hij hierover had gelogen, vroeg hij jullie de tempel te verlaten. Hij zou voor jullie een andere woonplaats geregeld hebben, namelijk in de tempel Hazoor Sahib in Mahazasteier. Hij zou priester B.S.(...) over jullie zaak ingelicht hebben. Op 1 januari 2010 zouden jullie per bus vertrokken zijn en na een vijf dagen durende reis aangekomen zijn in de tempel Hazoor Sahib. U zou er zonder enig probleem hebben kunnen wonen. Telkens u een pelgrim uit uw regio zag zou u zich in uw kamer versholen hebben. In mei 2011 zou u de priester gesproken hebben over het feit dat gezien de populariteit van de tempel bij de pelgrims u vreest ooit herkend te zullen worden door een persoon uit uw regio. U zou gevraagd hebben om naar een kleinere tempel, Arunachal Pardesh, te mogen verhuizen maar de priester zou u aangeraden hebben om India te verlaten. Hij zou een smokkelaar geregeld hebben en op 7 juni 2011 zouden jullie de tempel verlaten hebben richting Bombay. Daar aangekomen zouden jullie pas op de hoogte gebracht zijn dat jullie per boot zouden reizen en dit geheel tegen uw zin aangezien uw vrouw reeds vijf maanden zwanger was en uw dochtertje nog heel jong was. Jullie zouden op 9 juli 2011 op een onbekende plaats aangemeerd zijn en vervolgens per wagen op 13 juli 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd. Uw echtgenote is in Tielt op 3 november 2011 bevallen van jullie tweede kindje, een zoon S.M.(...) genaamd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst legt u geen identiteitsdocument neer waardoor uw identiteit niet kan worden gecontroleerd. Tot op heden kan u uw schoolcertificaat niet neerleggen en dit omdat u het op de dag van uw vertrek op 20 november 2008 bij u thuis hebt achtergelaten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is echter bevreemdend te noemen dat u er niet aan gedacht hebt om dit document mee te nemen terwijl jullie op voorhand jullie vlucht gepland hadden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw echtgenote B.(...) verklaart expliciet dat ze al sinds 15 november 2008 de boodschap aan u had doorgegeven dat jullie op 20 november 2008 zouden vluchten en dat zij alles ging regelen qua geld en woonst waardoor er toch vanuit kan worden gegaan dat zij (jullie) de nodige aandacht aan documenten zou(den) hebben besteed (gehoorverslag CGVS echtgenote, pp. 3 en 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt dat een schoolcertificaat een geldig bewijs van identiteit is in India. Gevraagd of u niet in de mogelijkheid bent om dit document te vergaren, beweert u met niemand contact te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u een bewijs hebt ter staving van uw religieus huwelijk, stelt u dat jullie getrouwd zijn zonder papieren en ook uw echtgenote stelt dat hier geen documenten aan te pas kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Gewezen op het feit dat het voor u als asielzoeker essentieel is om de nodige documenten voor te leggen ter staving van uw identiteit en relaas, temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd ook blijkt dat het mogelijk is een document ter staving van het huwelijk opgemaakt in de

tempel te bekomen, vergoelijkt u dit door te stellen dat u niet van plan was India te verlaten want dat dit idee van de priester stamt (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring biedt geen afdoende verschuiving aangezien u in mei 2011 aan de priester te kennen gaf dat u wilde verhuizen waarna hij u meedeelde dat hij uw reis naar het buitenland zou regelen en u op dat moment nog de nodige stappen hiertoe had kunnen ondernemen, temeer u in India een vriend hebt die over een telefoon beschikt (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6 en 9). Ook vanuit België hebt u geen inspanningen verricht om documenten te bekomen. U stelt zich het nummer van uw vriend niet te herinneren, wat weinig aannemelijk is aangezien uw reis naar het buitenland gepland was en het dus niet meer dan logisch is dat u eventuele telefoonnummers bijhoudt om achteraf toch nog in contact te kunnen blijven met iemand in India (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw echtgenote expliciet gevraagd waarom ze vanuit België niet de priesters gecontacteerd heeft om documenten te bekomen, stelt ze dat dit niet kan omdat dit religieuze personen zijn en het niet goed voor hun werk is wanneer men hen iets van informatie vraagt (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9). Ook deze uitleg kan niet overtuigen daar deze priesters jullie gedurende een aanzienlijke periode onderdak hebben geboden en zelfs betrokken waren in het regelen van jullie vertrek. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat de politie van Pilipit naar de tempel in Dehli zou zijn langsgekomen op zoek naar jullie en dit omwille van tegenstrijdige verklaringen hieromtrent in de loop van uw eigen verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Initieel beweert u dat de priester in november jullie verteld had over de komst van de politie (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gevraagd wanneer exact de politie langs is gekomen, verklaart u plots dat de priester jullie in de maand december 2009 hierover informeerde (gehoorverslag CGVS, p. 3). Nogmaals gevraagd in welke maand u het nieuws over de komst van de politie heeft vernomen, bevestigt u dat hij jullie in de maand december 2009 hierover heeft verteld en dat jullie op 1 januari 2010 vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u initieel gezegd hebt dat de priester u in november heeft ingelicht, antwoordt u van niet en zegt u dat het in december was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd of de priester vertelde welke politie langskwam voor het onderzoek beweert u dat het de politie van Pilipit was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Later tijdens het gehoor nog eens ter verduidelijking gevraagd in welke maand de priester aan u en uw vrouw verteld heeft dat de politie is langsgekomen, antwoordt u december 2009. De exacte datum hiervan dient u schuldig te blijven, maar u geeft wel aan dat het na 20 december was en dit omdat jullie op 1 januari 2010 zijn vertrokken en dat ongeveer zeven à acht dagen daarvoor de priester jullie over de komst van de politie had ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gepolst wanneer uw vrouw werd ingelicht over het feit dat de politie is langsgekomen, verklaart u dat de priester dit aan jullie beiden vertelde toen jullie samen zaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ter verduidelijking gevraagd of zij op hetzelfde moment alsu het nieuws vernam, bevestigt u dit (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw echtgenote daarentegen, die ook verklaart het nieuws via de priester samen met u te hebben vernomen, beweert dat de priester jullie al enkele dagen na de geboorte van jullie dochter op 1 november 2009 over de komst van de politie had ingelicht (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5). Gevraagd of de priester ook meegedeeld had welke politie gekomen was, antwoordt zij dat hij dat niet gezegd heeft (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Tijdens haar gehoor afgenomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van haar gehoor op het CGVS, verklaarde uw echtgenote dan weer dat jullie pas op 1 januari 2010 dit nieuws van de priester hadden vernomen (zie Vragenlijst dd. 08/08/2011, vraag 3 punt 5, p. 3). Uw echtgenote verklaarde op het CGVS dat dit specifieke gehoor goed was verlopen en alles correct werd genoteerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 1). Gezien deze uiteenlopende verklaringen dient er te worden vastgesteld dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Het is namelijk omwille van dit incident dat jullie de tempel in Dehli zouden hebben dienen te verlaten.

Verder is de door u beweerde vrees bezwaarlijk verenigbaar met uw manier van handelen. Zo is het toch weinig geloofwaardig dat u nog zo'n anderhalf jaar in de naar uw zeggen bekende sikh tempel van Hazoor Sahib hebt verbleven alvorens het land definitief te verlaten, dit terwijl u stelt dat deze tempel zeer bekend is en mensen van over gans India naar daar komen (CGVS, pp. 3 en 6). Het argument dat telkens u iemand van uw regio Pilipit zag, u zich terug trok (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 9), is weinig aannemelijk aangezien men nooit kan uitsluiten dat in deze massa van pelgrims u toch ongewenst geconfronteerd wordt met iemand van uw streek. In dit kader dient aangestipt dat uw verklaring niet aan de priester van Hazoor Sahib te hebben gevraagd contact op te nemen met de priester in Delhi om zo navraag te doen naar nieuws over het onderzoek van de politie, evenmin uw geloofwaardigheid ten goede komt. U gevraagd naar de reden hiervoor stelt dat u zich daar veilig en beschermd voelde (gehoorverslag CGVS, p. 6). Echter, mocht u de door u beweerde vrees ernstig

hebben genomen dan is het toch niet meer dan logisch dat u zich hiernaar zou hebben geïnformeerd daar informatie hieromtrent essentieel is om uw vrees te kunnen inschatten. Voorts is het zeer opmerkelijk dat uzelf voorstelde om naar een kleinere, minder bekende, tempel te verhuizen maar de priester jullie aanraade naar het buitenland te gaan en jullie in mei 2011 in contact bracht met een smokkelaar (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie niet op de hoogte waren dat jullie naar het buitenland gingen reizen, zo dit wel het geval zou zijn geweest had zij een document geregeld (gehoorverslag CGVS echtgenote, pp. 7 en 8). De onwetendheid van uw echtgenote kan sowieso niet overtuigen daar het niet meer dan logisch is dat jullie deze stap samen zouden hebben besproken.

Verder dient er te worden aangestipt dat u gevraagd of u weet of er een proces tegen u loopt hierop het antwoord schuldig moet blijven (gehoorverslag CGVS, p. 14) en weet u niet of er een FIR (First Information Report) tegen u is uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook deze onwetendheid kan niet overtuigen daar kennis hieromtrent essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten en er van u kan verwacht worden zich hieromtrent te hebben geïnformeerd.

Ook uw gebrek aan pogingen om op de één of andere wijze op de hoogte te blijven van de situatie in India na uw vertrek doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Uw vergoelijking, namelijk dat u zich hier veilig voelt en u geen contact wil met iemand in India, biedt geen afdoende verschooning voor uw laconieke houding daar er toch van kan worden uitgegaan dat u het verdere verloop van de situatie op de voet zou willen volgen zo dit alles werkelijk zou zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook de vaststelling dat u het blijkbaar niet noodzakelijk acht zich te informeren naar de situatie van uw ouders kan niet overtuigen daar u toch niet kan uitsluiten dat ook zij wel eens problemen kunnen krijgen met uw schoonfamilie omwille van uw vertrek, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat uw schoonfamilie rijk is en de politie gemakkelijk kan omkopen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw vergoelijking dat uw ouders geen telefoon hebben biedt geen afdoende verschooning, net zomin als uw verklaring dat u het telefoonnummer van uw vriend zou zijn vergeten (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Er zijn immers mogelijkheden om, zo u dit werkelijk zou willen, zich hiernaar te informeren.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt problemen met uw schoonouders te hebben ondervonden en omwille van hen India te hebben dienen verlaten. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In hoofde van uw echtgenote, K.B.(...) (OV 6.847.408), werd door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker verwijst vooreerst naar de eindconclusie van de bestreden beslissing en geeft vervolgens rechtsleer weer aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het artikel 10 van het EG Verdrag.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en verwijst naar het feit dat iedere niet-EU-inwoner en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden bedreigd en of vermoord, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling of indien die niet mogelijk is kan men ook verzoeken om subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat deze verzoeken correct moeten beoordeeld worden en de EU landen moeten rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast, met name met de relevante documenten of verklaringen van verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden en dat er ook

moet rekening gehouden worden met het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige of ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden en met de individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, ieder activiteit die door verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst).

Verzoeker stelt dat er geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, zelf werd verzoeker geenszins in de mogelijkheid gesteld om bepaalde relevante documenten te verschaffen en heeft de verwerende partij het geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken. Verzoeker voert aan dat de Indiase bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Vervolgens geeft verzoeker een definitie weer van vluchteling en stelt hij dat het wel degelijk gaat om vrees voor vervolging, bedreiging en moord. Hij stelt dat er ook mensen zijn die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling erkend worden.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de definitie van subsidiaire bescherming en stelt dat hij gezien zijn persoonlijke aanvaringen in India geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven afdoende wordt aangetoond.

2.2. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 10 van het EG-Verdrag verwijst de Raad vooreerst naar de inhoud van deze bepaling die luidt als volgt:

*“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak.
Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.”*

Verzoeker noemt in zijn verzoekschrift geen enkele bepaling waar België als lid van de EU niet aan heeft voldaan waardoor het artikel 10 zou geschonden zijn. Artikel 10 van het EG-Verdrag is dus niet geschonden. Het is trouwens niet aan de Raad om een oordeel te vellen over de wettelijkheid van de Belgische regelgeving.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk heeft gemaakt dat er een reëel risico is in zijn hoofde op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van de subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde in de bestreden beslissing dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft neergelegd en er dienaangaande ook geen aannemelijke verklaringen werden gegeven ter verschoning van dit gebrek. Er wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en wordt er ook verwezen naar de manier van handelen van verzoeker wat niet verenigbaar zou zijn met zijn beweerde vrees. Verder wordt er ook gewezen op het feit dat verzoeker weinig kennis heeft betreffende het verloop van zijn proces. Verweerder verwijst ook naar het gebrek aan pogingen om op de één of andere wijze op de hoogte te blijven van zijn situatie na zijn vertrek.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker louter summier stelt dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de driefoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Ingeval van intrekking (impliciet-explicit)/ erkenning/ vernietiging wordt in het arrest als volgt gemotiveerd:

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS